

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιὰκόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴστ' ὁ χέρι.

Ἐνδεκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

Χίλια κι' ἑκατὸ τριάντα, πλὴν προσθέσετε σ' αὐτὰ
καὶ τὸν ἀριθμὸν ἑφτά.

Τῆς Διπλῆς ἢ συμπλοκῆς,
ποῦ θὰ μείν' ἱστορικῆ.

Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ,
ὅπου σκάς γιὰ τὴν πατρίδα,
ἔτυχε νὰ μ' πῇ ποτὲ
μὲς' στ' αὐτιά σου κατσαρίδα;

Ὁχι, Φασουλῆ, δὲν μ' πῇκε...

Δὲν σοῦ μ' πῇκε μήτε φύλλος,

μήτε κανένας, ἀλογόμυγα καὶ γρύλλος;

Ὁχι, τίπαρ' ἀπ' αὐτὰ
δὲν μοῦ μ' πῇκε, φαφλατᾶ.

Πρὸ καλὰ καὶ τοῦτα κι' ἄλλα
μὲς' στ' αὐτιά σου, βρε κουφάλα,
μέρα νύκτα νὰ φωλιάζουν,
νὰ πετοῦν, νὰ σ' ἀλαλιάζουν,

ὅσῃ Διπλὴ νὰ τρέχῃ καὶ κατάπληκτος ν' ἀκοῦς
φλέγοντας Συντακτικούς
κι' Ἀναθεωρητικούς.

Τῶδες, φίλε χλεμπονιάρη,
τῆς Διπλῆς μας τὸ στηλιάρι;
Εἶδες τῆς Διπλῆς τὸν σάλο,

τὸ Βαγγέλιο, τὸν παπᾶ;
εἶδες ἕναν, εἶδες ἄλλο
νὰ κτυπεῖται, νὰ κτυπᾶ;

Ἄκουσες ἐκεῖ χαστούκια;
ὅμως εἶδες καὶ ματσούκια
τόσων ἐκλεκτῶν κι' ἐγκρίτων,
λαϊκῶν κι' ἀνεξαρτήτων;

Ἐπεκρότησες τὰ μένος καθενὸς πληρεξουσίου
σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς;
εἶδες καὶ τὸν Πολυγένη μὲ τὸν Παπαναστασίου
νὰ κυλοῦνται κατὰ γῆς;

Εἶδες τόσα ξαφνικά;
εἶδες στάδιον ἀγώνων,
καὶ τὸ πνεῦμα τῶν χλυδῶν
τὴν Διπλὴν ν' ἀνακινᾷ;

Μὲ τὰ δρό σου τὰ γκαδά;
εἶδες μύδρους, εἶδες λάθαι;
καὶ τῆς Πάτρας τὸν Γκλαδᾶ
καὶ πολλὰς σπασμέναις γκλάδαις;

Σοῦ πιτοῖσιαν τὰ μοῦτρα Συνταγματολόγων σάλια;
εἶδες γύρω σου κεφάλια.

Ένα κι' ένα διαλεκτά
νά προβάλουν άνοικτά;

Βλέπω ρομφαίαν πολλοί νά ζώνονται,
βλέπω μουστάκια νά ξερριζώνονται,
βλέπω και σκόρπια πολλών καπέλα
και ξεφωνίζω: τράβα κορδέλα.

Καθένας πιάνεται με τόν πλησίον,
τά θεωρεία συναλαλάζουν,
και μπαγλαρώματα πληρεξουσίων
μέσ' στην ψυχή μας δροσιά σταλάζουν.

Πατρίς ώραία του μεγαλείου,
πατρίς, καμάρι της ύψηλίου,
σέ βλέπω πάλι μέσ' στον άγωνά
τών έκλεκτών σου σάν' Αμαζόνα.

Κάθε χαστούκι και σωτηρία,
κάθε μαγκούρα κι' έλευθερία,
κάθε στηλιάρι πληρεξουσίων
και κάθε μάχη νέων ρητόρων
άγών μεγάλος ύπέρ όσίων,
ύπέρ πατέρων και προπατόρων.

Σέ Νιαγάρας ρητορειών
πάλι μάς βλέπεις, Πατρίς, άναύδως,
και με χειμάρρους θεωριών
πίπτει και λόγος, πίπτει και ράβδος.

Αρχίζεις κλάμμα μαζί με γέλοια,
βλέπεις παπάδες, βλέπεις Βαγγέλια,
επου κι' αν στρέψης άκουσ μιά φάπα,
κι' ούτ' εύλογίας παπά και Πάπα
δέν σέ λυτρώνουν από δαιμόνια,
όπου με τούτα ρέβεις αιώνια.

Π. —

Κι' έγώ, πρώτος παπαδέλας,
είδα θαλασσών θυέλλας,
είδα και Διπλών τσιούτας.

Και σέ σάλον φρικαλέον
έλυπήθην πολύ πλέον
τούς Διπλους παρά τούς ναύτας.

Ω κοιτίς του μεγαλείου,
σέ κυκλώνουνε στρατοί,
κι' έχουν λόγχη, που τρυπά.

Και τόν Παπαδαισιλείου
τόν κυττάζω νά κρατή
τό Βαγγέλιο του παπά.

Όρκου συζήτησης δεινή
σύμπαν τό γένος συγκλονεί
κι' έξέστ' ή κτίσις πάσα.

Γιά τούτον τρόπαια νωπά,
κι' άλλου κυττάζω τόν παπά,
κι' άλλου κυττώ τά ράσα.

Όρκου ζήτημα δεινόν
γην και πόντον κι' ούρανόν
ξυγκυβά και συνταράττει.

Γι' αυτόν γίνονται κουρέλια
και τρισάγια Βαγγέλια,
κι' άγριεύει κάθε μάτι.

Κι' ό Καρασεβντάς βροντά,
κι' άλλοι σκούζουν άπ' εκεί
πώς γιά τήν Συντακτική
έχουνε καρασεβντά.

Ό δέ γέρο Κατριδάνος, σεδασμία κορυφή,
προεδρεύων έρρωμένως,
κι' από τέτοια μαθημένως,
βλέπει μ' άπαθείας βλέμμα, δέν του καίγεται καρφί.

Και τώρ' άκόμη συζητούν ποιοι τάχατε μιλήσανε
με στόμα πιό στωμύλο,
και ποιοι των άλλων λύσανε
τόν άφαλό στό ξύλο.

Φ. — Απεθαύμασα δυνάμεις παλαιστών άχμαιοτάτα,
κι' είδα νέους, κι' είδα γέρους
δix και τρίς έρυθροτέρους
παπαρούνας και ντομάτας.

Είδα τό θάρρος καθεμιάς ομάδος σεδαστής
κι' ανθρώπους εύτολμίας,
κι' ό Μαζαράκης, Κεφαλήν και σοσιαλιστής,
λαλεί με παροιμίας.

Μά κι' άλλοι πληρεξούσιοι, που σάλους προκαλούν,
έν παροιμίας σήμερα σημαντικαίς λαλούν,
κι' ή νύν Έθνοσυνέλευσις ή πλήρης εύστομίας
παροιμιώδης θά γενή μ' αὐτάς τάς παροιμίας.

Κι' έγώ, που θέλω νά λαλώ
γιά τής πατρίδος τό καλό
με παροιμίας μόνον
καθ' άπαντα τόν χρόνον,
με πατριώτου, Περικλή, και με συλλέκτου ζήλον
έκαμα μίαν συλλογήν παροιμιών ποιήλων,
γιά νά τής έχουν πρόχειραις ό Μαζαράκης κι' άλλοι
έν παροιμίας λάλοι.

Συλλογή παροιμιών, προξενος εύθυμιών.

Ό λόγος σου μ' έχόρτασε και τό ψωμί σου φάτο.
Ακέρηο θέλω τό ψωμί και τό σκυλί χορτάτο.
Και πάλιν ό Φιλάρετος έρείχτηκε του Θρόνου.
Προσκάλεστον στό γάμο σου ν' άκούσης και του χρόνου.

Χόρτα ξερά, χόρτα χλωρά
τρέψν του Δρακούλη φίλοι,
κι' άλλου δροντούνε τά νερά
κι' άλλου κτυπούν οι μύλοι.

Κι' άπέξω χαιρετίσματα
μάς στέλλουν πατριώταις,
κι' άλλου τά κακαρίσματα
κι' άλλου γεννοούν ή κόταις.

Τροχίζουμε στό κρέας των μαχαίρια μαυρομάνικα
Συντακτικών ομάδες,
καλά τά φαρδομάνικα,
μά γιά τούς Δεσποτάδες.

Βλέπω νά πέφτουν χάρμω
καινούρια παλληκάρια,
κι' άφίνουμε τόν γάμο
και πάνε γιά πουνάρια.

Τι πλούτος στό βρισίδι
παντός λαοπροβλήτου...
κούρεψε τόν κασίδη
νά πάρης τό μαλλί του.

Ντρίτσαις, ψηλά, καστόρια,
ρεπουμπλικάνοι τόσοι...
επου πολλά κοκόρια
άργει νά ξεμερώση.

Προσλήθ' έν δόξη και τιμή
κι' ό Κόντες στόν άγωνα...
πάντα πηγαίνει γιά μαμμή
και κάθεσαι λεχωνα.

Κατέθη σέ πολλών τόν νοῦ
νά γίνουν τσελινκάδες...
τόν άνδρα της κι' ή κοσκινοῦ
με τούς πραγματευτάδες.

Ό Πατρίς, μή μάς βασκαίνης,
τρέξε πόνους νά γλυκάνης...
τόν Αράπη κι' αν λευκαίνης
άδικα τόν κόπο κάνεις.

Λένε πώς έν άφθονία
ή ρητορική θά τρέξη...
ελέπεις ράβδον έν γωνία;
άρα κάποιος θά στής θρέξη.

Καθείς τό πόδι του πατεῖ,
πρώτος τόν λόγον τόν ζητεῖ,
κι' αν είσαι, λένε, και παπᾶς
με τήν άράδα σου θά πᾶς.

Στό βήμα της Διπλής Βουλῆς
εσο κι' αν θέλῃς έμπεῖς
γιά τήν καινούρια προκοπή,
μά δικαιούται κι' οι λοιποί
νά σ' άπαντοῦν με δυνατό
και συνεχές ρουχαλιτό.

Και νόμιζ' ευκολώτερον έν τοῖς παροῦσι χρόνοις
τό νά διέλθῃ κάμηλος τουραλίαν βελόνης,
παρά ν' άκούσης ρήτορα δεινόν έν εύφραδεία,
πού νά μή θέλῃ δέσιμο με τόν ζουρλομανδύα.

Κι' άλλων αἰνιγμάτων συλλογή, πού δύσκολα καθείς τήν έξήγει.

Φ. — Είναι κάποιος βαρελάκι
με τριών λεγίων κρασάκι.

Π. — Τήν Συνέλευσι θά λές πῶναι νομοθετική
κι' αναθεωρητική,
κι' έν πολλοῖς ξυλιστική.

Φ. — Μπαράδ, Περικλή, τό βρήκες
και στό νόημά του μπήκες.
Ακου κι' άλλα σάν κι' αὐτό
νά τό λύσης στό λεφτό.

Αφύχας ψυχή δέν έχει
και ψυχή βαστά και τρέχει.
Π. — Ό Κορφιάτης θά ναι, δάλακα,

πού γιὰ τοῦτον πέρα δρέχει,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα
ἤρρε δρόμο τώρα πάλι
μ' ἓνα σπρώξιμο τοῦ Ράλλη.

Φ.— Νέοι ποντικοὶ βαρβάτοι
μᾶς' χαλάσαν τὸ κρεβάτι.

Π.— Γιὰ τὰ κόμματα θὰ λὲς δίχως ἄλλο, μαλαγάννα,
ὅπου νέοι ποντικοὶ τοὺς ἐχάλασαν τὰ πιάννα.

Λόγος ἀπλοῦς καὶ συνετὸς τοῦ Βενιζέλου τοῦ Κρητὸς.

Φ.— Κόκορας νυχάτος
νυχοποδοράτος
περπατεῖ καὶ κρίνει
μέ δικαιοσύνη.

Π.— Γιὰ τὸν Βενιζέλο λὲς... σὲ καταλαβαίνω, μποῦφο...
μία γλώσσα θαρραλέα,
κρίνουσα καὶ Βασιλέα
δίχως Μαζανιέλου σκουφο.

Φ.— Λόγος ἀπλοῦς, ὑπόδειγμα πρὸς ὅλους τοὺς ἐν τέλει,
ποῦ προσφυῶς ἀνέφερε καὶ τὸν Ἀριστοτέλη.

Ὅταν ἕνας, λέγει τοῦτος, κἂν ὀλίγοι κἂν πολλοὶ
πρὸς συμφέρον δροῦν κοινὸν
ἀφανῶν καὶ ἐπιφανῶν,
τότ' ἐκείν' ἢ πολιτεία θάναί πάντοτε καλή.

Ὅταν ὅμως δρᾷ καθένας γιὰ τὴν δόξα του τὴν τσέπη,
τότε βράστο τέτοιο κράτος... προκοπὴ ποτὲ δὲν βλέπει,
καὶ γεμίζει τὸ μῦθό του μ' ἄχυρο καὶ πίτερο,
κί' ἂν ἐκ τῶν πολιτευμάτων ἔχῃ τὸ καλλίτερο.

Πᾶν πολίτευμα βεβαίως θὰ γνωρίζῃς, Ταρταρίνη,
πῶς ἀνθρώπων ἔργον εἶναι,
κί' ἀπὸ τούτους ἐξαρτᾶται καὶ εἶναι τούτων θέλημα
ν' ἀποδοῦν παντοιοτρόπως βλαβερὰ καὶ ὠφέλιμα.

Πίστεψε, βρε στραβοκάνη,
πῶς καὶ ἐδῶ καὶ σ' ἄλλους τόπους
τὸ πολίτευμα δὲν κάνει,
δὲν δημιουργεῖ καὶ ἀνθρώπους.

Πίστεψε καὶ σὺ, χαλντούπη,
κί' ἂν σ' ὅτ' πρὸ καλὸ καλοῦπι
τὸ πολίτευμά σου χύσης,
πῶς μ' αὐτὸ θὰ δυστυχήσῃς
καὶ θὰ δρέψῃς συμφοράς
ὅταν εἶσαι μασκαρᾶς.

Ὅποταν ἔχῃς ἀνθρωπιὰ, βρε Περικλῆ τσακπίνη,
καὶ τὸ κακὸ πολίτευμα μπορεῖ καλὸ νὰ γίνη,
μὰ σὺ δὲν ἔχῃς ἀνθρωπιὰ καὶ εἶσαι σὺν τώρα λέρα
θᾶναί καὶ τὸ πολίτευμα σὺν τὴν κακῇ σου μέρα.

Ὅθεν τὸν Ἐλευθέριον ἀκούοντες τῆς Κρήτης
κί' ὅσα γιὰ πολιτεύματα γράφει καὶ ὁ Σταγειρίτης,
ν' ἀφήσωμε Συντάγματα, θεσμοὺς καὶ καθεστῶτα,
καὶ ν' ἀναθεωρήσωμε τὴν ἀνθρωπιὰ μας πρῶτα

Μὴν περνᾷς μὲ μπουρμπουλήθραις, μὴν ἀκοῦς μπουμπουνητὰ,
θάρρει σ' ὅτ' παιδί τῆς Κρήτης,
ποῦ σεμνὸν τὸ χαιρετᾷ
ιδεώδης Ψηλορείτης.

Ἐλπίζε καὶ σὲ κομμάτων μαρτυροῦντας ἀρχηγούς,
ποῦ σ' ὅτ' μέλλον δὲν θὰ χρίουν ὅπως ὅπως Ὑπουργούς.

Ἐλπίζε, καὶ ἐκεῖνοι θέλουν νὰ μᾶς κάνουνε καλὸ,
μὰ φαγάδες τοὺς φιλοῦν
καὶ σὺν βδέλλαις τοὺς κολλοῦν,
καὶ τοὺς πέρνουν σὺν Νεράιδες τὴν φωνή καὶ τὸ μῦθό.

Ἐλπίζε καὶ σὲ ρητόρων χορτοφάγων ἀτροφίαν,
ἔχ' ἐλπίδας οὐ σμικρὰς
καὶ σ' τὴν ὄψιμον σοφίαν
ρητορείας φαλακρᾶς.

Κράτος στήριξε νεκρόν,
κράτος ἀπεφιλωμένον,
εἰς τὰς ἔδρας φαλακρῶν
καὶ τριχὸς ἐστερημένων.

Τίμα πάντας τοὺς μοχθοῦντας,
κί' ἐνθους νὰ χειροκροτῇς
ὅλους τοὺς ἀκολουθοῦντας
πολιτεῖαν ἀρετῆς.

Κύτταξε καὶ τοῦ Δραγούμη τοῦ μουσοτραφοῦς τὴν θέσι,
ἄλλοι λένε πῶς θὰ μείνῃ, καὶ ἄλλοι λένε πῶς θὰ πέσῃ,
καὶ οἱ Συντακτικοὶ τὸν σκάνουν,
καὶ ἄλλοι, ποῦ δὲν ἔχουν μοῦσι,
ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν
κατεπάνω του γιουρούσι.

Ἄκου καὶ αὐτὸν τὸν Σαντεκλαῖρ καὶ αὐτὴν τὴν καλῆκουδα,
τρέξε καὶ σὺ παντοσείδεις ὁμάδας νὰ γνωρίσῃς,
καὶ σ' τὸν Παναγιωτόπουλο τὸν σκοπευτὴ τραγοῦδα:
σ' εἶδα καὶ σὲ λιμπίστηκα μὲ τὰς ἐκκαθαρίσεις.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
ἐν σιγῇ καὶ συγκινήσει,
πρὶν κανεὶς μᾶς σωφρονίσῃ
ξενικὸς ζουρλομανδύας.

Κί' ἄκουσε καὶ ἄλλη μία
σπουδαία παροιμία
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Βασιλείου τούτου:
λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας πρὸς τὴν πάσχουσαν μητέρα
πρὶν ὁ διάβολος καὶ μάνα νὰ μᾶς πάρῃ καὶ πατέρα,
καὶ ἄλλη τώρα παροιμία μούρχεται σπουδαιοτέρα:
μὴ τοῦ κλέφτη, δρὸ τοῦ κλέφτη, τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τοῦ μέρα.

Πλὴν καιρὸς νὰ σιωπήσω
καὶ πολλὰ θαρρῶ πῶς εἶπα...
Π.— Νὰ ξυλῇς ἐμπρός καὶ πίσω...
Φ.— Λὸς μου καὶ ἄλλαις... κτύπα κτύπα.

Καὶ καμπόσας ποιηταίς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταίς.

Σενατόριο μεγάλο σ' ὅτ' Σαῖν-Κλου τῶν Παρισίων
τῆς Μπὸνάν τῆς Ἑλληνίδος, ποῦναι τόπος Ἑλλήνων.

Σενατόριο μεγάλο γιὰ τὸν κόσμο τὸν σακάτη,
Σενατόριο καὶ ἐκείνων, ὅπου θέλουνε ραχάτι.

Ἀρρωσταὶ καὶ μὴ σὲ τοῦτον τὸν Παράδεισον χαλοῦνται
νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κῆτα, καὶ νὰ ζοῦν βασιλικὰ,
καὶ τῆς γῆς ἢ γλώσσας ὅλας ἐκεῖ πέρα θὰ λαλοῦνται,
καὶ ὁποῖος Ἑλλήν ἐκεῖ πάει θὰ μιλῇ καὶ Ἑλληνικά.
Τελειότης κατὰ πάντα, νοσηλεῖα ζηλευτή...
τί μιλιάρδα, τί λουτήρες, τί καὶ τί καὶ τί.